

Jeszenszky Zsolt: Miért támadták meg apámat?

2025 június 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

El?ször is: óriási köszönet mindenkinek, aki hívott, vagy írt nekem, és jókívánságait fejezte ki, vagy szerette volna kifejezni; Bayer Zsolttól Robert C. Castelen át egészen Orbán Viktorig

‚aki egy Facebook-posztom alatt kívánt jobbulást édesapámnak. Elnézést azoktól, akiknek nem válaszoltam, nem vettem föl a telefont, nem hívtam vissza… egyszer?en annyian voltak, hogy nem bírtam lépést tartani.

Ami egyébként valahol megnyugtató érzés: mennyi ember van, aki valóban Ember. Akinél a valódi Emberség mutatkozik meg ilyenkor. És aki pedig nem csak emberségr?l, de elképeszt? bátorságról is tanúbizonyságot tett: Kézdi-Schlachta László, a szomszédos étteremben beugróként dolgozó pincér, aki véletlenül (mondjuk ki: az isteni gondviselésnek köszönhet?en) épp ott volt a kapualjban, amikor apámra rátámadott az elkövet?, és konkrétan megvédte az életét (és eközben ? maga is megsérült). Ezután a nyomába eredt, és óriási lélekjelenléttel, leleményességgel és kitartással végig futott utána, eközben fölhívta a rend?rséget, és végül az ? „forró drótjának” köszönhet?en sikerült elkapni az illet?t. Ezúton is jobbulást kívánok Lacinak is.

És hogy ki volt az illet?? Egyel?re nem tudjuk, illetve a Rend?rség által kiadott rövid közlemény alapján annyit igen, hogy G. Ferencnek hívják, 70 éves, ?rizetbe vették, és a nyomozás során elmeszakért?t is bevonnak. A vallomása szerint „megmagyarázhatatlan érzés” vezérelte, és nem el?re kiszemelt áldozatok ellen hajtotta végre a támadást. Ami nem túl hihet? annak tükrében, hogy két évvel ezel?tt hasonló eset történt ugyanazon a helyszínen; ugyanígy egy maszkos, hasonló testalkatú támadó, akkor egy zacskóval ütötte meg, amiben azonban valamilyen éles tárgy lehetett (talán üvegszilánkok), mert er?sen vérz? sebet okozott. Az akkori eset után, bár valakik utánaeredtek, de nem sikerült elkapni. A rend?rség pedig láthatóan nem fordított túl sok energiát a nyomozásra, a számos szemtanú és a térfigyel? kamerák ellenére. (Utóbbiak állítólag épp nem m?ködtek.) Nem szeretném min?síteni az akkori munkájukat, f?leg hogy a mostani alkalommal rendkívül segít?készek voltak, de ha most nincs ott László, akkor lehet, hogy a rend?rség mérsékelt figyelmének (használjuk ezt a jóindulatú eufémizmust) egy gyilkosság lett volna a következménye. Értem én, hogy van olyan, hogy az utcán megtámadnak valakit, és nem lehet mindenki mellé egy rend?rt állítani, de azért ha Magyarország 83 (illetve akkor még „csak” 81) éves volt külügyminiszterét egy célzott támadás éri, akkor legalább annyi er?feszítést bele lehetett volna tenni az ügybe, hogy tájékoztatást adjanak a nyomozás állásáról. Anno ez sem történt meg.

No, de hála Istennek, a történet nem vett tragikus fordulatot. A „hála istennek” és „isteni gondviselés” kifejezéseket nem csak amolyan gyakori, mindennapi szófordulatként használtam. Amikor ugyanis egy 83 éves ember fejét kalapáccsal ütik, annak sokkal rosszabb vége is lehetett volna. Ez valóban, ahogy apám is mondja, és amire a Telex utal kissé szenzációhajhász címadásában: egy gyilkossági kísérlet.

De innent?l jön az írás nehezebb része. A miértek keresésében nyilván a támadó motivációja az els? kérdés, amire egyel?re nem tudjuk a valódi választ. A vallomásban elmondottak eléggé bullsitnek t?nnek. De talán nem is számítanak. Mert a magasabb rend? okokat keressük. (Mondom, hogy most jön a nehéz rész.)

Kivel fordult már el?, hogy valamilyen megrázó, tragikus esemény, egy baleset, sérülés vagy betegség hatására rádöbbent valamire, és változtatott az életén, szokásain, viselkedésén? Kézenfekv? példa, amikor az alkoholista vagy a drogos majdnem meghal, és utána képes leállni és összeszedni magát. De vannak kevésbé nyilvánvaló esetek is. Amikor valaki nem a jó úton jár, nem Istennel összhangban cselekszik (bár lehet, hogy az egója ezt hiszi), rossz viselkedésmintákat követ, gyerekkori traumák miatt ugyanazok a helytelen pszichológiai reakciói (ún. „sémái”) vannak bizonyos eseményekre (ún. „tiggerekre”). És olyan régóta él ezekkel együtt, hogy már szinte a személyisége, legalábbis mindennapi megnyilvánulásai részévé váltak. És valami nagyon drámai, katartikus dolognak kell történnie ahhoz, hogy változtatni tudjon. Bizonyára az olvasók közül is sokakkal történt már hasonló. Letették a a piát, a cigit, a pornót… egészségesen kezdtek enni… kiléptek a toxikus munkahelyr?l vagy kapcsolatból… máshogy kezdtek hozzáállni emberekhez, helyzetekhez… Nyilván egy bizonyos életkort általában el kell érni ahhoz, hogy az er?, a lendület, a „vasakarat”, vagy akár a sima fiatalkorai arrogancia ne vigye át simán a krízisen, és ne menjen minden ugyanúgy tovább, mint el?tte. Egy bizonyos életkor fölött pedig épp a megkövesedett szokások miatt nehéz változtatni, bármilyen megrázó esemény is történik.

Na, és akkor most jön az igazán súlyos mondat. Apám évek óta a sátánt szolgálja. Mármint a közéleti megnyilvánulásaival. Nem szándékosan, és pláne nem azért, mert gonosz ember lenne. A legkevésbé sem. Önnön jóságába vetett hite töretlen – talán túlságosan is. Nem kérdés, hogy ? jószándékú, jót akar, és ezt ?szintén hiszi is magáról. De nem véletlenül mondják, hogy a pokolba vezet? út is csupa jószándékkal van kikövezve. A sátán ugyanis nagyon ravasz. F? célja az ember (mind az egyes ember, mind pedig az egész emberiség) elpusztítása. És ehhez igen kifinomult eszközei vannak.

Talán az is sok olvasóval el?fordult már, hogy nem értette, hogy miért épp vele, vagy egy általa ismert, rendes emberrel történt valamilyen rossz dolog, miközben egy másik, általa szintén ismert gazember él és virul, megúszott valamit, stb. Az ilyet mindig igazságtalannak érezzük. Pedig nagyon is logikus tud lenni a dolog. A világban jelen lév? démoni er?k nagyon is céltudatosan dolgoznak. Az igazán gonosz emberek a sátán legf?bb, legfontosabb szövetségesei. Rajtuk keresztül nagy pusztításokat tud végezni. Hát persze, hogy nem bántja ?ket (egy darabig). Mert szüksége van rájuk. A rendes embert viszont, aki egyszer elkövet valami hibát, b?nt, félrelépést, stb., ?t gyorsan el akarja pusztítani. Neki azonnal ártani akar. Mert ilyenkor levesz egy fehér gyalogot a tábláról. De a fekete figurákat, pláne a huszárt, futót, különösen pedig a király(n?)t sokáig engedi garázdálkodni, épp azért, hogy

ezek minél több másik figurát levegyenek a (néha hibázó) világosak közül.

Persze, Istennek is van ebben szava. Apámat is megóvta. (Nem is egyszer; a két támadáson kívül az elmúlt három évben három komolyabb síbaleset is érte.) Ahogy megóvta Trump elnököt is egy olyan merénylett?l, aminek a megúszása minden valószín?ségnek ellent mond. De Isten útjai valóban kifürkészhetetlenek. Sokszor nem értjük, miért enged meg bizonyos negatív dolgokat, és miért avatkozik néha mégis közbe. Bár ha a szellemvilágot kell?en ismerjük (amiben én azért viszonylag kezd? vagyok), akkor sok mindent megérthetünk: ennek is vannak ugyanis törvényei. A démoni er?knek vannak bizonyos jogai (ezeket „szellemjogoknak” nevezik), és nem véletlenül vannak a katolikus egyháznak minden egyház megyében „hivatásos” ördög?z?i is. De ez egy másik, teljes cikk témája lehetne.

Amikor azt mondom, a sátánt szolgálja, azzal Magyar Péterre gondolok? Dehogy. ? csak egy fekete gyalog a táblán (ne nevezzük parasztnak, mert a sakkban sem ez a hivatalos neve, és a tisztes parasztembereket se degradáljuk), egy eszköz. A valódi sátáni er? mögötte van: az a globalista hálózat, amelyik – szó szerint sátáni – eszközökkel dolgozik a zsidó-keresztény civilizáció felszámolásán. A mindannyiunkat elpusztítani akaró iszlám (és az ? bevándorlásuk) támogatásával, a genderideológia és az abortusz népszer?sítésével (minél kevesebb gyerek szülessen), a hagyományos családi értékek, nemzeti érzések kiüresítésével, a hitünk kiölésével, az identitáspolitikával és az ezáltal keltett végzetes megosztottsággal, a társadalom felosztásával állítólagos elnyomókra és állítólagos áldozatokra.

A fiatal lányokat meger?szakoló, az id?s n?ket az erkélyr?l ledobó, a papok torkát késsel elvágó bevándorlókat „refugees welcome” táblával fogadó, nekik segélyt biztosító politikusok, a gyerekeknek homoerotikus meséket mondó transzvesztita aktivisták, a nemzeti kormányokat megbuktatni akaró „újságírók” és egyéb ügynökök, ez mind-mind ugyanaz a kör. Mindannyian sátáni er?k szolgálatában állnak. Ki tudatosan, ki pedig végtelen naivitással, fejét a homokba dugva. Utóbbiak mindig valamilyen (vélt vagy valós) sérelem miatt, amit nem tudnak feldolgozni. Ahogy Magyar Péter sem bírta elviselni, hogy önmagába vetett végtelen hite ellenére nem tudott a Fideszen belül magasabb pozícióba kerülni, úgy sajnos édesapám sem képes elfogadni (ráadásul önmagának bevallani sem), hogy meg van sértve Orbán Viktorra, amiért nem az ? tévedhetetlen külpolitikai tanácsai szerint kormányozza országunkat a geopolitika háborgó tengerén.

A sátán legnagyobb trükkje, hogy elhitette a világgal, hogy ? nem létezik. S?t, azt is sikerült elérnie, hogy ha valaki róla, és úgy általában a szellemvilágról beszél, az gúny és nevetség tárgya legyen a „men?” körökben. Apám sem hisz a sátánban. És sajnos Krisztusban sem. Ett?l még nagyon rendes ember, csak sajnos nincs felvértezve az ördögi manipulációkkal szemben. (Ezért is hiszi el például, hogy az ?t egykor a sajtóban alantasan támadó gazemberek, Bolgár Györgyt?l Juszt Lászlóig, most hirtelen „jó útra tértek”, miközben valójában csak kihasználják, ezért adnak neki mikrofont és veregetik a vállát.) Áldozatául esett ezeknek, miközben szentül hiszi, hogy a jó oldalon áll. Pedig az ?t ér? baleseteknek, legyen szó utcai támadásról vagy síbalesetr?l, mind-mind okai vannak. Mivel ? nem „tiszt” a sátán hadseregében, ezért az minél gyorsabban ártani akar neki. Isten megvédi ugyan, de egyben figyelmeztetéseket is küld. Hogy álljon le, változtasson irányt. És itt most igazából másodlagos kérdés is, hogy politikailag jó vagy rossz oldalon áll.

(Bár ahogy az el?bb röviden írtam, a gender- bevándorlás-, stb. párti er?k, a neomarxizmus különböz? formái, a nyugati világ elpusztításán dolgozók, a Hillary Clintonok, Soros Györgyök, Mannfred Weberek, Donald Tuskok és Magyar Péterek, stb, stb., a kicsik és nagyon mind-mind egy csapat, és nem kérdés, hogy ?k állnak a rossz oldalon.) De bármilyen oldalon is áll, egy 83 éves embernek tényleg nem kell folyton pörögnie maga körül, állandóan hajtani, er?ltetni, kiscserkészként rohannia ide-oda, abban a (hamis) tudatban, hogy ? épp megváltja a világot. Vagy egyszer?en csak kimaxolja a síbérlet árát. Le lehet nyugodni, békességre lelni, némi könnyedséggel állni a világhoz. (Ahogy azt az id?s korára végtelenül jófejjé vált, szegény megboldogult Ger? András tette, és beszélt is err?l egyszer a „Politikai Hobbista Plusz” m?sorban.) És lehet kételkedni. Pontosabban elfogadni a kételyeket. Az az ember, akiben szemernyi kétely sincs önmagával szemben, aki azt hiszi, hogy mindig mindenben igaza van, az a legveszélyesebb; róla lehet biztosan tudni, hogy semmiben sincs igaza.

Apám már pedzegette a nyilatkozataiban, hogy szerinte politikai támadás érte. Lehet, de nem valószín?. A mai politikában ? már nem tényez?. (Sajnos, teszem hozzá, és ez lehetett volna másként is, és épp ? tett érte, hogy így legyen.) Ha valamilyen „elvadult, ?rült fideszes” ártani akarna az ellenzéknek, akkor van pár száz politikus, akit inkább és el?bb támadna meg. Akir?l azt gondolhatná, hogy a likvidálásával valamilyen célt elérhet. Szegény édesapám kiiktatásával maximum egy-kett?vel kevesebb orbanofób írás születne a Magyar Hangban, esetleg a Népszavában.

Fantazmagóriák helyett hallgassunk inkább mindig Istenre. Amikor valami rossz történik velünk, ám csak olyan terhet rak ránk az Úr, ami nagy, de el tudjuk viselni, az azt jelenti, hogy vigyáz ránk. És figyelmeztet: nem jó ez így, változtass magadon. Hogy aztán hallgatunk-e rá, rálépünk-e arra az útra, amin ? is ott jön velünk, „bemegyünk-e a keskeny kapun”, azt már a t?le kapott szabad akaratunkkal döntjük el. Mint ahogy azt is, egyáltalán hiszünk-e benne és Krisztusban, az ? egyszülött fiában, a megváltóban. Ha nem hiszünk, az neki édesmindegy, az ?t nem befolyásolja. (Maximum szomorú lesz, mert szeret minket.) Nem neki, hanem magunknak teszünk jót, ha vele, benne járunk – és ha hallgatunk Rá.

Édesapámnak is ezt kívánom, meg persze jobbulást is. De nekem személyesen is van erre lehet?ségem továbbra is – hála Istennek.

Vezet? kép: Jeszenszky Géza, történész, volt külügyminiszter a Nemzeti Közszolgálati Egyetemen (NKE) Eötvös József Kutatóközpont John Lukacs Intézete és a Habsburg Ottó Alapítvány által szervezett, Jalta vagy Helsinki? cím? konferencián Budapesten, az NKE Ludovika Campuson 2025. május 12-én. MTI/Lakatos Péter

Jeszenszky Zsolt - www.pestisracok.hu

Ajánló